

ŠESTÁK

číslo **108** vydáno pro vnitřní potřebu - 25.srpna 2009, nákladem 50 výtisků
oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiněch

www.OLDSKAUTI.cz

www.SESTKA.eu

12.července 2009 - tábor - hra BAŽINA

Táborové střípky

Bobříky: Kája získala bobříka mlčení. Či-
kita a Kika získaly bobříka kuchyňáře.

Vanaři Crazy a Kika získaly diamantové-
ho vanaře.

Tři orlí pera: získala Dita

Skautský slib složily: Gabča, Dita a Be-
ruška

Světluškovský slib složila: Viky

Při přípravě tohoto čísla ŠESTÁKA se opět ukázala pravdivost lidového moudra: "Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek". Trendem dnešní free doby je sice vyznávat mutaci tohoto rčení "Co můžeš udělat dnes odlož na zítřek a co můžeš odložit na zítřek, odlož na pozítří. Získáš tak dva dny volna."

V praxi se ale ukázalo, že když se vše nenapíše bezprostředně po proběhlém dnu putování - během putáku, už se to nenapíše nikdy.

Obdobně to platí o i táboře. A není to o tom, že "nejsou lidi". Je to pouze a jen o přirozené lidské lenosti, která povzbuzena připitomělymi a rádobyvtipnými "free moudrostmi" ráda vítězí nad nepopulární a staromódní spolehlivostí.

Už 5 dnů po skončení tábora, pro případ, že by se vedení oddílu rozhodlo uspořádat nonstop večerní promítání z tábora, bylo připraveno oddílové DVD č.113 (dvouhodinový videozáznam) a DVD č.114 (fotoshow z putáku a tábora).

Původně bylo v plánu DVD v barevném obalu přidat jako bonus ke každému ŠESTÁKU, ale k vůli "free nákaze" se tato investice včas stopla.

Ale ti, kteří o DVD mají skutečný zájem, by měli mít barevné obaly připraveny na oddílovém webu a z originálů umístěných v oddílovém DVD archivu si mohou pořídit libovolný počet kopií.

Brod přes Odru se stal osudným Fantovi a Irči, kterým proud při přejezdu uthl poznávací značku z jejich aut. Fanta svoji začku našel velmi rychle, protože to toho všimnul na tábořišti. Irča na tom

byla hůře, protože na ztrátu SPZ se přišlo až druhý den v práci. Dazul tedy volal na tábor, zda by se šel někdo podívat k brodu, zda tam náhodou značka není. Ale těch 600 metrů bylo pro ŠESTKU dost zásadní problém. Dazul už sedal do auta, aby jel 100 km na tábořiště a brod sám prohledal, ale zachránil jej Mucha z 1.Ch. Ten se okamžitě vydal z jejich tábořiště ke 4 km vzdálenému brodu - a značku našel. I touto cestou Dazul s Irčou děkuje Muchovi. Moc je těší, že „Free epidemie“ Muchu ještě nezasáhla.

Do vytištění tohoto ŠESTÁKU nebyly známy věrohodné účetní údaje o tom, kolik celkem letošní tábor stál, kolik stál puťák (respektive kolika peníze dotovali členové oddílu, kteří byli jen na stálém táboře ty, kteří jeli i na puťák + nečleny oddílu + neregistrované), kolik se toho projedlo, kolik procestovalo, co se z táborových peněz pořídilo do vybavení oddílu na další tábor.

Nabídku vyhledat si vhodnou louku pro příští tábory, kterou středisko pro oddíl koupí (na nákup bylo předjednáno několik desítek tisíc korun), ŠESTKA nevyužila.

Táborové hlášky

Párek po 3 dnech na táboře: „... ale já nevím, kde je to splachovátko.“

Vyskytl se nám tu nový druh – Petkofil (autor tohoto výrazu je Dazul).

Gabča na Janinu: „Já na kroji úplně cítím tvůj krok.“

Rex večer: „Janino, mně spadla ponožka. „Najdem ju ráno?“

Fialka o Dítě, která mlčí: „Dita ti zahraje DNB na píšťalku.“

Zdendáš: „Tento tábor byl pravý tábor. Většina zranění byla totiž na pravé noze.“

Miloslav Nevrlý
(z knížčky o Českém Švýcarsku)

CHVÁLY ZADNÍ ZEMĚ

Zadní země je odlehlý kraj. Cesta tam trvá dlouho a je nutno jít pěšky. Chybějí cesty a po těch, které v lesích jsou, nesmějí jezdit auta. Chybí pitná voda a scházejí tedy hostince a nocležny. I proto přichází málo návštěvníků a ti, kteří přijdou, musí svá lože nosit s sebou a před nocí je prostřít pod skalní převisy. Chybějí dobré, podrobné mapy Zadní země. V roklich, které se zdají napoprvé nespočetné a nezbadatelné, lze strašlivě zbloudit. Čechy jsou sice královstvím pískovcových měst, ale žádné se nemůže rozlohou, divokostí ani osamělostí rovnat Jetřichovickým stěnám. Zadní země je odlehlý kraj.

Království písku, mořem a zemskou přitažlivostí stlačeného. Není barvy, kterou by nemohl mít písek Jetřichovických stěn. Od černé, pokryté stářím, po zářivě bílou na odlomených stěnách. Mezi tím žluť a oranž lišejníků, červená a hněď železných růží, zeleň mechových prvoklíčků. Brunátně fialová barva vlhkých průrev. Písek všude. Usínáš-li za tiché noci pod převisem, slyšíš, jak z čela stěn jemně prší písek, jako by kdosi zlehka našlapoval nocí. Písek se sype do suchého bukového listí. To hlodá čas a pojídá skály. Počínají se chvály Zadní země, jejích tvorů a barev, které učinil blažený poutník, když ležel okouzlen u svatého Eustacha v růžové zahradě, sám pod modrým nebem na bílé skále.

Zapředjarních úplňků vstupuje Zadní země nejhrouběji do srdce. V bledém světle za sebou řadí lesnaté hřebeny do dále. Nad nimi rychle táhnou máchovskou nocí rozervané mraky. Hukot vichru, jako by mrtví letěli nad skalami, jen stěží nepropadneš úzkostem lidí z

kamenných dob, kteří si nebyli jisti, vyjde-li druhý den opět slunce. Tím jásavější je dubnové jitro po tak tíživé noci. Zpívají nejobyčejnější ptáci, pěnkavy, kosi a červenky. Černým datlům ztvrdly jarním vzrušením hlavy, zběsile bubnují do suchých sosen nad můstkovou roklí. Přes údolí houká doupňák, o kus výš hřivnáč, holubí dvojzpěv. Slunce zahnal paleolitické strachy a na dnech roklin rozpouští poslední ztvrdlý sníh. Po letech letí opět nad lesy hejno křivonosek, dlouho jsi už neslyšel jejich hlas nad Zadní zemí. Veselý pohled na světle zelené osíky na okrajích lesů: z větví jim pučí jehnědy podobné zeleným cecíkům, každou hodinou se víc a víc nalévají a mohutní, beze studu obnažují svou dívčí krásu, své jarní dospívání.

Vstoupil jsem v děčínském přístavu na velkou osobní loď (dnes takové lodě již po Labi nejezdí) a plul dolů vodou. Napřed byly Čechy po obou březích, pak již jen na pravém břehu, a nakonec se labské vody valily už jen saskou zemí. Loď přistála v Bad Schandau. Na první pohled bylo patrné, že Sasové pečují o své ŠvýcarskovícnežČeši. Muzeum, výpravné fotografické publikace, odborné knihy, několik řad vlastivědných časopisů věnovaných saskému skalnímu kraji, spolky, pamětní tabule, mapy, turistické ubytovny. V Čechách bylo a dodnes je po této stránce pusto a holo. Ale knihy, spolky ani turistické herberky nejsou všechno, v Českém Švýcarsku se příroda navrácela po poválečném vysídlení Němců rychleji ke svému základu, rokle osaměly, zarůstaly mechem, taková osamělost se mi zamlouvá víc.

Úryvky na předchozí stránce ŠESTÁKU jsou z fantastické knížky "Chvály Zadní země". Je knížka o krajině Českého Švýcarska, kterou s sebou dostali naši oddíloví poutníci pro své putování "Českým Švýcarskem".

Autor je mezi skauty, trampy, tuláky, turisty a všemi osttními poutníky s lehkým srdcem známý především knihou "Karpatské hry". Je to bezesporu "nejslavnější" kniha Miloslava Nevrlého. Dočkala se už osmi vydání (z toho 4 "samizdatem").

Pokud se týká obsahové stránky, jsou Karpatské hry zejména autorovým svědectvím o 35 karpatských pohořích, jejich přírodních krásách a tamních domorodcích. Náčelník (to je jeho skautská přezdávka) píše subjektivně, popisuje, co zde zažíval, jak se cítil, co bylo nejpůsobivější. Tímto způsobem se na čtenáře přenáší autorovo nadšení pro tento kraj. Čtenáře oslovuje „bratříčku“ a vystupuje zde jako skautský rádce, či kmenový vypravěč navrátilší se z dalekých cest. Mluví k tichému dítěti, které hltá každé slovo a chce také navštívit ty kraje, čtenář vnímá každé slovo a sní. Je tam v horách a cítí mateřidoušku, třese se zimou u chladných bystřin a vychutnává si výtečný kousek brambory, kterým ho podaroval starý bača.

Mimo kapitol s názvy pohoří, která popisují, je zde i první bratrské slovo, poslední bratrské slovo a 13 kapitol jiného rázu, jmenují se hry. Jsou uvedeny citátem a nachází se vždy jedna po dvou či třech popisech hor. Jsou to rady, úvahy, doporučení. Například první „Hra na poutníka s lehkým srdcem“ je o způsobech cestování a trávení dovolené, o množství nutných věcí k cestování, o lehkosti a hlavně o svobodě. Další hry jsou například na diamantové zdraví, na hvězdný širák, na hlad, na vlčí dech a gazeli nohy, na pocestnou radost. Na první pohled jsou tyto hry radami, jak cestovat. Po jejich přečtení ovšem čtenář uvažuje rozsáhleji, o přírodě, o potřebách jedince, o svobodě, o štěstí.

Autor knihu původně napsal pro přátele Poldu Kukačku a Vládu Slouku z Ústí nad Labem. Ti tuto knihu vydávali (1981, 1986, 1988, 1989) vždy v několika stech výtiscích, ty byly často kopírovány. Po převratu mohla vyjít legálně, tak se i stalo roku 1992, 1998, 2000 v edici Skautské cesty a 2006 v nakladatelství Aleny Beňadikové.

Kraj plchů a skalní samoty

Určitě nejsevernější a pro tuláky možná i nejkrásnější chráněná krajinná oblast! Leží jen nedaleko vlaku, autobusu, dokonce říční lodí tam můžeš připlout, a přesto se můžeš při hrách ztratit ve skalách a roklich tak, že tě kamarádi budou dlouho hledat, marně po lesích pískat. Možná že je najdeš až večer po vůni kouře ohně, který tajně zapálí pod převisem, aby tam strávili noc z doby ka-menné. Tomu kraji se již asi dvě stě let říká České Švýcarsko nebo Jetřichovické a (na levém labském břehu) Děčínské stěny.

Stěny, skály, věže, rokly, římsy, brány - všechno je z pískovce, z pradávného písku, který se před stamiliony let usadil na dně teh-dejších moří do kamenné desky několik set metrů tlusté a kterou už od druhohor pomalu a důkladně rozrývají sladké vody do nej-podivuhodnějšího skalního bludiště v naší zemi. Není barvy, kterou by pískovec nemohl mít! Od zářivě bílé po zčernalou. Jetřichovická zeleň mechům pokrytých skal, skal žlu-tých, rudých, fialových. Čím hlouběji jdeš k severovýchodu, tím opuštěnější je ten kraj. Této části říkají trampové také Zadní země, snad proto, že údolí a rokly tam nevedou jako v jiných krajích k lidem a do světlých nížin, ale jejich vody odtékají od lidí pryč do cizí saské země neschůdnými a stále temnějšími hraničními kaňony.

Budeš-li chodit Zadní zemi tiše a opatrně, uvidíš v ní zvířata a ptáky, na které jinde sotva narazíš. Při usínání o časných velíko-nocích uslyšíš pod skalami Růžové zahrady vysoko nad Pryskyříčným dolem přivolávat jaro dvě sůvky, sovičky. Sýc rousný houká jarní tmou jako vláček pu pu pu pu. Obrátí-li se vítr, přinese k tvému spacímu pytlí i hlásek titěrné, jako vrabec velké sovy kulíška nejmenšího. Nebýt Velikonoc, nikdy by ses nedozvěděl, že tady žijí.

V Zadní zemi bydlí i obrovští ptáci, třeba výři nebo černí čápi. Za jitřní mlhy se před tebou černý čáp těžce zvedne z břehu Křinice a musí dlouho letět úzkým údolím, než stačí nabrat výšku. Nejkrásnější jsou ale čapí lávky na úzké skalní římsce nad Malým Ko-zím dolem. Ptáci se odtud rozhlíží po členitých roklich a zelených lesích a otiskují dlouhé prsty do jemného písku. Vyhází z neda-leko odtud na obrovském, nad rokli nachýleném buku. Jakmile tě spatří, vznese se čapí rodina nad lesnatou hlubinu a šest čápů váž-ně a nehnuté krouží nad skalami. To jinde neuvidíš.

Krásná je i noční zábava s plchy sedmispáči. S plchem velkým, podobným šedé veverce, i s pestrým a vzácnějším plchem zahrad-ním. Plši milují skály a v trampských převisích najdou občas něco k snědku, někdy jim tam čundráci schválně nechávají i kousek sta-rého chleba. Polož tedy před usnutím pod skálu sušenku na na-hnutou plechovku. Plch v noci přijde jako duch, uchopí sušenku, zvrhne plechovku. Lekne se a zmizí. Brzy se ale vrátí a záhy si i zvykne na světlo tvoji baterky. Panáčkuje půl metru od tvé hlavy, točí sušenkou v tlapkách, hlasitě uhryzuje, radost pohledět. Plši jsou duchové Zadní země, měli by být ve znaku té chráněné oblasti.

Za jitřního šera pochodují někdy kolem vychládajícího ohniště

divoká prasata. Funí, ale nebojí se tě, jen tě ostražitě pozorují, jak ležiš ve spacím pytli, nohy se rychle kmitají. Černí kanci i pruho-vaná prasátka. Ani ty se jich neboj, neublíží ti. Rádi se koupou v temných tůních na dnech roklí, v bažině na Ponově louce.

Spousty jelenů, koncem září se jejich řevem otřásají rokle i hra-ny skal při saské hranici. Tam můžeš naražit i na čerstvou stopu rysa, bystré šelmy, která také miluje Zadní zemi.

Nezapomeň na mravkolvy! V suchém písku pod skalními pře-visy mají tisíce jamek, jakoby od dešťových kapek vyrytých. Málo vzhledné larvy, až po kusadla zahrabané do písku na dně jamky, číhají na neopatrné mravence, celé hodiny je můžeš pozorovat. Se špatným svědomím jim do smrtící nálevky přistrkuješ mravence. Vděku larev se nedočkáš, jen nenávisť mravenců.

Vody je v Zadní zemi málo, musíš se naučit pít se zvířít. Potoky v létě vysychají, jen dvě skalní řeky, Kamenice a Křinice, se prodí-rají kolmými skalami. Zbývají prasečí kaliště na dnech vlhkých roklí, často jich bývá několik nad sebou, a také louže zarostlé rašeliníkem. Voda, kterou z mechu vytlačíš, je rudozelená, svíravé chuti, plná zvířátek, života. Nejčirější voda je u podskalních vývěrů v rokli Jetřichovické Bělé. Tak průzračná, že ji ani nevidíš. Netryská, neproudí, jen panensky tiše vyvěrá zpod skal, prostě tu náhle je, chlad-ná, nebesky čistá.

Vydej se do roklí Jetřichovických stěn. Chod' tiše a tajně a oheň raději nezažihěj. Vody je v Zadní zemi opravdu málo, borové lesy [jsou v létě suché a voní pryskyřicí. Lesní požáry jsou v tom kraji strašlivé a neuhasitelné.

(Ferda) Vzbudil jsem se okolo půl 3 ráno. Šel jsem na zastávku a čekal na Radima. Čekal jsem asi 5-10 min. a za chvíli dojel. Při cestě na vlakové nádraží jsme vzali ještě Jerryho. Na nádraží jsme si rozdali ještě jídlo a ostatní věci které bylo potřeba vzít. Nasedli jsme do vlaku a jeli do Děčína. Cestou jsme buď spali a nebo si povídali. V Pardubicích nám ujel vlak EC a tak jsme jeli až do Prahy. Z tama jsme jeli konečně do Děčína. Pak autobusem do nějaké malé vesničky.

Tam jsme šlapali do kopce a na vrchu jsme si dali svačinu. A šli jsme za se do kopce, když jsme došli na Pravčickou bránu. Chodili jsme po žebřících a dívali se různě do krajiny.

Dál jsme šli na Mezní louku. Během cesty jsme si dali další svačinu. Když jsme se na Mezní louku dostali šli jsme se podívat na Divokou soutěsku a hledat kde si postavíme přístřešek. Když jsme našli dobré místo navečeřeli jsme se a někteří šli spát.

Tento den nestál nikomu z šestkařských účastníků puťáku za zaznamenání. Je to k neuvěření, ale nebylo o čem psát a žádná událost dnešního dne nestála za zachycení pro oddílovou historii. Ať žije „free“ :-)

Další den, který nestál nikomu z šestkařských účastníků puťáku za zaznamenání. Vypadá to, že fotografie by mohla odpovídat dnu, kdy byla pořízena. Nebo je možné to, že vše co se událo je tajné - kudy putovali, kde se zatahli i co shlédli :-)

30.června 2009

Možná tomu nebudeš věřit, ale ani tento den se na puťáku nestalo nic, co by stálo za to, aby bylo zaznamenáno.

1.července 2009

I tento den patřil k těm, které naši poutníci uznali za absolutně bezvýznamný a nehodný zaznamenání. Pro případné účastníky dalšího puťáku - není tomu vždycky tak. Jsou dny, které za to stojí - klidně se přesvědčte v archivu ŠESTÁKA.

(Dazul) V úterý večer jsme u klubovny nakládali auto - Irča, Fial, Gabča, Zdendáš a Peťa V. Bylo to trochu náročnější, protože jsme při neplánovaném nakládání hangáru z kolně, zapadli v blatě. Ale po delším úsilí se podařilo tranzitka vyprostit :-)

Ve středu 1.července 2009, před třetí hodinou, vyrážím pro Pípu do Jablůnky a v děsné průtrži mračen jedeme do Valmezu, kde nás už čeká Zdendáš. Tam přeseďme do tranzita a Pípa se (jako nejlepší řidič) ujímá šoférování. Je zajímavé, že tady - 13 km od Jablůnky není po průtrži mračen ani památka.

Na nové tábořiště jedu cestou z Klokočůvku přes Spálovský mlýn první. Jsem docela zvědavý jak budeme zvládat brod přes Odru. Zatím jsem jej jel vždy pouze na kole. Navíc dneska je hladina Odry o poznání větší než byla na předtáborové výpravě a tak to asi bude vzrůšo.

A taky, že ano - když Pípa najel na kraj Odry - asi metr do vody, chybělo 10-15 cm k tomu, aby voda začala téct přes dveři do auta. Náš odvážný šofér chvíli zaváhal a v zápětí vyrazil vstříc vodnímu živlu. Věřil jsem mu bezmezně a tak mi ani nepřišlo na mysl, že nás ten proud na kluzkých panelech mohl strhnout, že

bychom se mohli převrátit, ... Nic takového se naštěstí nestalo. Snažil jsem se během přejezdu brodu otevřeným oknem kontrolovat výšku vody a pokoušel se o nějakou fotku. Voda v nejhlubším místě sice sahala 15-20 cm nad spodní okraj dveří, ale trochu vody do auta nateklo pouze ze strany řidiče. Pípa totiž seděl proti proudu a tam byla výška hladiny umocněna ještě nárazovou vlnou Odry.

Na tábořiště jsme dorazili bez dalších problémů. Načouvali jsme co nejblíže (a nejnižše) k tábořišti, co nám rozmoklý terén dovolil. Bylo něco kolem 17:00. Hned jsme začali vykládat věci a nosit je do kuchyně. Barely, várnice, pily, sekery, krumpáče, lopaty, stany, lana, hřebíky, vruty, banánovky s osobními věcmi pro expediční jednotku, kolca, plachty, věci pro kuchyň, hangár, tyče a kolíky - tranzitek byl narvaný po strop. Zdendáš mezitím objevil ukrytý vozík z předtáborovky a tak se nejtěžší část nákladu - hangár - dala bez větších problémů přepravit přes vstupní bažinku.

Před šestou hodinou jsme měli z auta vše vystěhované a pustili jsme se do odvážnější části plánu pro dnešní den - postavení hangáru. Nejsem si 100% vědom toho, že bych někdy stavěl velký hangár ve třech lidech. Ve určitě jsem jej jednou stavěl ve čtyřech, takže proč to nezkusit ve třech :-). Plán byl jasný - společnými silami hangár rozbalíme, roztáhneme na prostor, kde přijde postavit, roznosíme po obvodu tyče, kolíky a kotevní lana. Pak půjde Pípa k jedné tyči a já k druhé, hangár zvedneme a Zdendáš bude kmitat kolem nás s velkým kladivem -

zatluče rohové kolíky, dá do rohů tyče a napne kotvící lana. Logisticky to nemělo chybu a na teoretické části nešlo co vylepšovat :-)

První překvapení bylo nemilé. Zprvu jsme si mysleli, že jsme naložili nějaký cizí hangár, ale bohužel tomu tak nebylo. Proti loňskému balení hangáru na táboře se nyní při stavění na několika místech objevily docela velké díry :- (Jedna díra byla na místě, kde je normálně kožená výztuha na tyč - takže tady nebudeme moci vůbec dát podpěrnou tyč , ... Chvilí jsme váhali, zda máme hangár vůbec stavět. Zdendáš měl nějaké nejasné poznámky, že lepší bude spát pod širákem než v hangáru, protože bude aspoň méně mokrá. Bylo nám jasné, že po loňském táboře musel tehle hangár ještě někdo stavět a protože jej měl zapůjčený patrně zadarmo, podle toho se k němu taky choval. Vzhledem k tomu, že nový hangár nelze nyní koupit za méně než 74.000,- Kč, přišlo mi to strašně líto. Sám jsem před cca 6 lety hangár zapůjčil, ale oddíl na zápujčném získal 2000 Kč pro tábor. 2 malé díry, které tam tehdy nájemce udělal si na své náklady spravil. Ale doba se nějak změnila ...

Jak je z fotky patrné, hangár se nám ve třech lidech (Zdendáš, Pípa a Dazul) podařilo postavit. A trvalo nám to 45-60 minut. Víím, že to nemůže působit jinak než jako bohapusté vychloubání, ale my jsme na svůj výkon patřičně hrdí :-)

Pak jsme pomohli Zdendášovi (a Ferdovi, který dnes přijede z puťáku) udělat postele do jeho stanu a napnout plachtu na podsadu. Pípa stavěl podsadu poprvé v životě a tak jej to Zdendáš učil :-) Když Pípa vedl 4.CH (Lvíčata)

jezdil na tábory výhradně do tee-pee (na jednom táboře jich stálo 12).

Další hodinku, kterou jsme chtěli původně věnovat stavbě golema, jsme strávili vytahováním zapadlého tranzitu z blata. Použili jsme k tomu čtinu, dřevěný plot a štěrk. Podařilo se, ale moc nechybělo a šli jsme shánět dříví, který by nás vyháhnul.

Vyzvednutí našich poutníků z Puťáku na nádraží v Suchdole nad Odrou byla už jen nudná večerní rutina. Překvapení jsme byli snad jen z toho, že jich přijelo jen 5 - ale protože se na Expedičce pracuje, tak jsme to chápali. O to větší uznání si zaslouží těch 5 skalních, kteří přijeli (Kája, Ferda, Pavuk, Vápno a Fanta). Zdendáš pak zůstal s ostatními na tábořišti, Pípa a já jsme vyrazili domů. Dorazili jsme chvíli před půlnocí :-) Byl to příjemný a fakt zasloužený den.

2.července 2009

Expediční jednotka byla na tábořišti, ale účastníci necítili potřebu zaznamenat co se pokoušeli tento den vybudovat.

3.července 2009

Expediční jednotka pokračovala ve svém nezměrném úsilí - stejně jako včera. U klubovny se mezitím nakládaly kola, která se povevou zítra na tábořiště.

(Dazul) Myslím si o sobě, že jsem spíše životní optimista, než pesimista a i když klasik praví, že "člověka to potěší, když slyší o neštěstí", mám radost jen z dobrých zpráv. Přesto všechno, že to ze stránek ŠESTÁKU může vypadat, že jsem spíše "posel špatných zpráv". Ne každý je ochoten špatnou zprávu sdělit. Někteří se tomu dokonce programově vyhýbají, protože si třeba myslí, že je to dělá v očích jejich kamarádů lepšími. Každý má s takovými "kamarády" své zkušenosti. Ty moje zkušenosti jsou o tom, že mými skutečnými kamarády byli a doposud jsou ti, kteří mi dokázali "špatné zprávy" předat, říct, nezastírat, ...

Protože jsem se snažil (se střídavými úspěchy a neúspěchy) o to, abych byl (z mého pohledu) skutečným kamarádem pro každého ze ŠESTKY, nebudu to měnit ani teď a jednu "špatnou zprávu" přinesu i nyní. Mám totiž jeden smutný fakt potvrzený. Epidemie "free" (životního) stylu, který naše středisko zachvátila v roce 2007, dorazila v plné síle i do ŠESTKY :-)

Před pár týdny jsem byl ve střediskové mailové konferenci požádán o vysvětlení výrazu "**free**", s tím, že pisatel předpokládá, že se v mém pojetí jedná spíše o urážku. Odpověděl jsem tedy (aniž by mne napadlo, že o tom budu za čas psát do ŠESTÁKU), že já tento výraz na středisku používám obvykle u těch lidiček, kteří objektivně především berou a už mnohem méně dávají, nedrží slovo, termíny a nectí dohodnutá pravidla, ... :-). Není to z mé strany pohrdání, ale konstatování. Tuším, že změny k lepšímu se podaří uskutečnit spíše v partě, která bude méně brát a více dávat, držet slovo, termíny a ctít dohodnutá pravidla, ...

Pokusím se "free epidemii" demonstrovat na konkrétních faktech, které většina z vás mohla nedávno pozorovat. Jen je možná proto, že zhoubná "epdemie" už v ŠESTCE řádí, nevnímali.

1) **free trend zkusíme to jako "neregistrovaní" členové.** Jaký rozdíl je mezi příživníkem, nemakačenkem, bezdomovcem, zneužívatelem státní podpory v nezaměstnanosti, ... kterého bychom vzali na náš tábor a on pak stál v řadě mezi "vedením" tábora a liboval si jak zase někoho (v tomto případě vůdkyni oddílu) "pěkně překabátil". Vydělal 2x - jednou tím, že ušetřil na ročním oddílovém registračním příspěvku, který byl 200 Kč. A podruhé tím, že se účastnil akcí, které byly dotovány oddílem (tedy peníze registrovaných členů) a sponzory (kteří sponzorovali právě "skauty" a ne třeba bezdomovce). Ale protože "free" životní styl je založen na volném průchodu vlastního egoismu - hlavně brát a co nejméně dávat, během řádicí epidemie to je vlastně úplně normální. A protože takové počínání nevyvolá žádnou reakci, je to schváleno jako správné a následováníhodné.

2) **množství udělané práce na expedice x množství práce vykonané 3 členy při závozu.**

Vůbec nám to nepřišlo divné. Mohli jsme jen vyložit materiál pro tábor a jet nazpět. Místo toho jsme mákli a měli radost z toho, co se nám podařilo ve třech za tak krátkou dobu udělat - vyložit a odnostit dovezený materiál, vyprostit auto z bláta, postavit hangár a postavit stan č.12 - včetně kompletních postelí. Když jsem dorazil po 8 dnech stálého tábora na tábořiště, nebyly vyrobeny ani stoly, u kterých by mohli především mladší členové oddílu jíst. Tradičně se stoly a sezení vyráběly už na Expediční jednotce. Vyrobení 2 stolů a sedátek k nim nám 8.táborový den zabralo jen 3-4 hodinky.

Rozumím tomu, že "free tenageři" si jedou na tábor především užít a berou jako normální, že tímto svým postojem učí "free styl" i mladší členy oddílu. Promarněná příležitost naučit ty mladší cosi z těch umírajících konzervativnějších oddílových tradic a dovedností je pochopitelně netrápí.

3) **chybějící zápisy** - u 7 "putákových" dnů chybí 6 zápisů - to je 85% dnů putáku, kdy není napsaná ani řádka. Z celkových 23 dnů tábora těch "nezaznamenaných" dnů je 12 - to je VĚTŠINA - 52%. V historii ŠESTKY se to doposud nikdy nepodařilo :-)

Na táborových nástupech bylo v řadě "vedení tábora" 6-10 starších členů oddílu, ale nikdo z nich neměl čas na to, aby zápisky z letošního putáku a tábora sesbíral, aby hřišníkům (širitelům "free epidemie") připomínal jejich závazek odevzdat zápis pro ŠESTÁK a aby je dokázal "dovést" k naplnění jejich povinnosti. Namísto toho se nechali "nakazit" - pokud už sami k širitelům epidemie nepatřili.

Na závěr téhle "špatné zprávy" jedna zpráva dobrá - bez ohledu na to jak s ní "free" vedení oddílu naloží: na většinu známých epidemií už lidstvo zná lék. Přeneseno do oddílové praxe - lék na "free epidemii" je znám taky - a dlouhá léta :-). Méně brát a více dávat, držet slovo, termíny a ctít dohodnutá pravidla, ... Furt samé staré, černobílé plky :-)

(Fialka) Už to je 5 let, co jsem jela na tábor v sobotu s malošama a taky jsem z toho byla zprvu zmatená. Jako každé ráno před výpravou bylo i toto dost krušné. A když jsem kráčela březinským „údolím,“ došlo mi, že letos to bude úplně jinak. Neježu na tábor ani jako světluška, ani jako žaba, ani jako rádkyně Žab, ani jako pomocný vůdce, ale ježu jako vůdkyně tábora. Když sa tak na to dívám zpět je to docela dlouhá cesta a 11. tábor to už je taky dost řádné číslo. No, ale zpět k cestě.

V Jablůnce sa počítáme je nás 16 + Budul ve vlaku ze Vsetína, tak to máme 17krát Jablůnka -> Klokočov. Poslední pusa s rodiči, poslední pohlázení a: „Ahoj, za týden na návštěvním dnu.“ Většina tyto slova vyslovuje s úsměvem na tváři. No ve vlaku z Jablůnky do Hranic rozdáváme známky, pak v Hranicích IC vlaka Suchdol. Nejak sem sa upočítala a místo půl hodiny máme hodinu a půl čas. Tak jdem do obchodu, Budul přišívá „úchytky“ na vlajku

a já vytahuju naše „super tajné přání na super tajnou akci,“ tzn. Denisovo přání na toaletním papíru, kde rulička začíná první fotkou Denisa, kdybyleště malévle, pokračuje to dál asi dalšíma 45 fotkama a za fotkama následuje další, můj a Ditin výmysl, že každý svoje přání napíše na jeden útržek toaletního papíru. Tak na nádraží děcka píšou přání, protože by bylo moc nápadné, kdyby všeci došli do mojího stanu naraz. A konečně nám stojí na kolejích budišovská střela. Nasedáme a po zjištění, že cesta vlastně trvá už jen půl hodiny, si vykládáme a sledujeme průběh cesty. Z nádraží v Klokočově (spíše zastávky) nás bere Dazul a Irča do aut. Cestů nabíráme s Máťou barel pitných vodů a pokračujem až k brodu, kde následuje velká porada, zda to projedem nebo projdem. Po odzkoušení hloubky Odry Máťou a Zubem, Irča uznává, že to projedem. A poslední zatáčka a sme tu. Na tábořišti číslo 21 U tábora. Vítají nás lidičkové z puťáku, kteří jsou pilně v práci. Dávame zahajující nástup sice bez stožáru, ale třeba zítra už bude. Po nástupu jdem makat každý na svůj stan. Já sem sa domluvila s Dazulem, že s páru lidma dojedem pro vodu a na šutry na golema do lomu. Tak zatľúkám s Dazulovú pomocí vzperu pod postel ať sa aspoň na nečem dneska vyspím a treba mi Budul hodí nejaký ten rošt pod postel. Nasedáme do Iveca jedem do lomu, pro vodu, do lomu a asi po hodce sme zpět. Po chvíli střídám Dazula ve stavění golema s Májů a Kájů. No takto sem golema eště nestavěla z velkých plátů břidlice, které se tak 10 až 20 cm zakopávají do země. První šutr jupí je ve váze, kopem druhů stranu a hledáme vhodné šutry.

Mája zahlásila: „To je děs, hledat na hromadě šutrů kámen.“ A ona to vážně sranda nebyla. Hledáním, skládáním a usazováním šutrů sme strávily asi 3-4 hodiny. Celé doštípané a šťastné sme se šly umýt, jak ostatní šli na večeří. Zbytek mezi naším stavěním stihl dodělat stany, postavit zásobák, dodělat nářadák a spoustu další práce. Po příchodu z umývání nástup a hurá do hajan.

5.července 2009

(Beruška) Je 6:03 a vstávám po noční hlídce, že cirkám pomůžu se snídaňů. Nachystáme ju, pojíme a je první prohlídka stanů a čtvrtý nástup. Pak jsme měli pracovní nástup a my (Žaby) jsme dělaly umývárku na ruky. Potom byl oběd a po obědě sme dodělávali další věci. Po svačině jsme zase dodělávali jakési věci a zase bylo jídlo – večeře. Až sme byli po večeři, tak byl nástup, vanaři a šlo sa spať. Dobrou noc!

(Mája) Ještě v sobotu nám Pája rozdělil hlídky, tak aby byli aspoň dva lidi z každé družiny. Ti, co hlídali, měli potom službu. Bylo nás asi devět. Služba vstávala o půl sedmé a zbytek tábora o půl osmé. Posnídali sme a byla kontrola stanů, po ní následoval nástup. Poté sa enem pracovalo, pak oběd a zase práce. Večerní nástup. A asi v 10.00 vzplanul oheň a přestupovaly dvě světlušky (Ráša, Číkita) do Žabek a jedno vlče (Žeryk) do Šneků. A šlo se spinuškat.

Tento den nestál nikomu ze tří desítek lidí na táboře, aby jej zaznamenal. Oldskautská sekce (Irča a Dazul) pomáhala při budování tábora a odskočila si na Slezskou Hartu dovézt 1.smečce vsetínských vlčat střediskovou plachetnici. Samozřejmě, že ji museli „zajet“ :-)

7.července 2009

(Denis) Je ráno a mně se jako každé jiné ráno vůbec nechce stávat. Stanul jsme akorát na snídani (snídaně byla velmi vydatná). Potom jsme měli nástup, kde jsme se dozvěděli, co se bude dít a že kolem 16:00 nebo tak nějak bude nějaké překvapení, zase si říkám, co to může být. Po nástupu jsme pracovali jako každý jiný den až do oběda (oběd byl taky vydatný). Po poledním klidu byla etapovka, která byla dost dobrá (určitě jsme se každý pobavili :-).

Po etapovce jsme ještě blbli ve vodě a pak jsme se šli převléknout. Jak jsem se převlékal, tak zato všichni z tábora odešli, si říkám, jako co mám dělat tady teď sám. A za nějaké 2 minuty byl písknut nástup u kuchyně, tak jsme tam šel a zase tam nikdo nebyl. A potom všichni vyšli a začali sborově zpívat: „Denis má narozeniny, my máme přání jediný, ...“ jsem byl pav jak cip, vůbec jsem to nečekal a byl jsem rád, potom jsem měl jít ke stanu, kde mi rozmotávali WC papír, kde byly mé fotky za mlada :-). Všichni mi přáli a já jsem byl rád, že na mě nezapomněli. Potom jsem si sfouknul svíčky z 18 koblih (na 3X :-) nešlo mi to sfouknout). Potom pískli svačinu a já jsem si pro ni šel a Radim na mě ze střechy vylél vodu a pak že mám jít do zásobáku, tam byl Jerry, který chtěl

taky polét vodou, ale uskočil jsem naštěstí :-)
(že prý kdo by se se mnou táhl taký kus k vodě, když mě můžou polét tu :-)).

Potom jsme hráli baseball (kde jsme se zase určitě chytli, protože u baseballu se vždy hádáme :-)).

Potom byla večere, pak nástup a večerní hry, já jsem šel spát už né jako dítě, „ale jako prý 18 letý muž.“ :-)

(Kája) Ráno vstávám s tradičním budíčkem a pádíme na vanaře. Posilníme se dobrou snídaní a za chvíli je zapískaný nástup. Dozvídáme se, co a jak dneska bude.

Z pracovního nástupu víme to, že dopoledne se bude ještě makat a odpoledne bude aj zábava.

Bylo jak mělo být a po klidu byl nástup na etapovku, kde uprchlíci zdrhali do „kukuřičného pole“ a byli zasahováni „bombami.“ Zůstali jsme ještě chvíli ve vodě a šlo se do tábora.

No a jelikož je úterý, úterý 7., úterý 7.7.2009 čekal nás bojový úkol! Celý tábor se v největší tichosti přesunul k latrině. Bylo zajímavé pozorovat tolik lidí s ešákama a lžičkama, pokličkama a barelem. Mimochodem náš

zástup nesl také dva tácy s osmnácti koblihama a osmnácti svíčkama poskládané do osmnáctky. Jestli někdo ještě neví pro tolik čísel a časových určení tak vám to hned řeknu. Radim píkl nástup ke kuchyni ... a protože v táboře zůstal akorát mrzáček Fialka (ta nemohla chodit) a ještě jedna jediná osoba, tak právě ta jediná osoba nastoupila před kuchyň. V tu chvíli se naše karavana rozjela a všichni rámusili nádobím a zpívali... „Denis má narozeniny...“ Byl z toho tak trochu jak přešlý mrazem. Došli jsme ke stanům a tam jsme společně začali rozbalovat dar. Papír ... papír ... a papír ... Dostal prostě ruličku záchodáku. Rozestavili jsme se na začátku stanů a

papír rozmotávali. Nebyl to jen tak obyčejný papír, byly na něm jeho fotky od jeho „mládí“ ve vlčatech až po nedávnou minulost. A potom následovaly přáníčka a podpisy každého z nás. Denis si sfoukl svíčky a rozdal koblihy :-).

Následovala sváčina a když si i on přišel pro horalku vylil na něj Radim, přesně mířenou trefou, kýbl vody. Pak jsme ho poslali do zásobák, kde číhal Jerry s dalším. Tentokrát uskočil. Říkal něco o tom, že je rád, že jsme a něho nezapomněli. Zajímalo by mě jak bysme mohli.

Potom byl ještě nějaký program, nástup a časem večerka.

8.července 2009

(Crazy) Já a Viky jsme měly hlídku. Po nás měly hlídku Janina a Gabča, ony pro nás přišly, že jim máme pomoci se snídaní, my jsme to pochopily tak, že jsme měly jít až později. Tak jsme tam nešly. Ráno nám to Janina připomněla a my jsme se jí omluvily.

Když jsme ráno posnídali tak, jsme šli hrát hry. Když jsme dohráli, jsme šli obědvat.

Po obědě jsme hráli baseball, naše družstvo zatím vyhrává.

Po baseballu byla etapovka, ta byla fakt dobrá!! Ve svých skupinkách jsme museli vyrobit z přírodního materiálu oštěpy nebo luky. S tyma oštěpama jsme pak museli strefovat tašku na stromě (jaguára).

Po etapovce už nevím, co jsme dělali :-).

(Kika) Včera jsme měli hlídku my světlušky. A měli jsme přichystaný perfektní budíček.

Potom jsme měli ranní vanaře. Voda byla fakticky studená. Pak jsme si vyčistili zuby a šli na snídani.

Potom jsme si šli uklidit ve stanu na kontrolu. Pak jsme šli na nástup.

My jsme šli vařit a ostatní šli stavět týpko, ale roztrhla se jim plachta a tak šli hrát hry. Potom byl oběd. Po obědě jsme měli polední klid.

Potom byla etapovka a na ni jsme si museli vyrobit zbraně na jaguára.

Po etapovce jsme šli do hangáru hrát hry a potom byla večere, pak nástup, večerní vanaři.

Po vanadech jsme šli hrát baseball a a jak jsme přišli z baseballu, tak jsme si zahráli krocket a šli jsme spát.

9.července 2009

(Čikita) Ráno jsme se vzbudila v 6:45. Potom přišla Ráša, že máme vstávat a jít dělat snídani. Na snídani jsme měli chleba se sýrovů pomazánků. Po snídani byl nástup a kontrola stanů.

Po nástupu sa šlo na křižovatku hrát živé Člověče nezlob se. Pak jsme přešli na parkoviště a tam jsme hráli rajče a města, potom byl oběd. Na oběd byla fazolová polévka a buchtičky s krémem. Pak jsme my Žaby šly umývat nádobí, když jsme nádobí umyly byla etapovka.

Na etapovce jsme museli proběhnout trasu na čas, při které jsme plnili úkoly. První úkol byl podlézt síť, druhý úkol byl slézt roklinu a vyšplhat po laně zpátky, třetí úkol byl přejít lano a ve čtvrtém úkole jsme museli udělat trakař, dojit po lano a udělat z ruk stoličku. Pátý úkol byl přebrodit Odru a dotknout se skály, a v tu chvíli se nám stopl čas, ale to nebylo všechno, museli jsme sjet tobogán a skočit z vodopádu.

Po etapovce jsme jeli na kolách. Světlušky jely do Oldřůvek a Šneci s Žabama jeli do Čermné.

Jak jsme se vrátili šla Dita do vody a tak jsem já, Beruška a Raška šly o vody s ňů, potom byla

večeřa. Pak byl nástup a po nástupu jsme šli hrát hry a ti co chtěli jít do sauny, šli saunu nachystat. V deset hodin byla večerka a tak jsme šli spát.

10. července 2009

(Kecka) Kolem čtvrté vyrážíme vlakem z Olomouce, který má už teď 15 minut zpoždění a já už přemýšlím jak pojedeme ze Suchdolu, když nám ten náš motoráček ujede a nepočká na nás. Vlak nabírá zpoždění už půl hodiny a já už vidím nejčernější scénář, že budeme čekat až do osni do večera na další vlak.

Vystupujeme z vlaku a spěcháme na spoj, ju-chuu čeká na nás, nastupujeme a vyrážíme. Oddechli jsme si a dáváme si sváču ve vlaku. Radim mi volá ať vystoupíme v Heřmánkách,

vystupujeme a strhne se strašná bouřka - lélo jak z konve. Chvilí čekáme a vychází sluníčko a je pařák. Radim přijíždí s Denisem a jedeme na tábořiště.

Přijíždíme a jdeme si udělat vzpěry pod postele a dáme si věci do stanu. Vozíme šutry na bahno z jakých si kráterů po bombách.

Přijede Dazul s Irčou a jdeme dělat stůl a lavičky do hangáru. Už je tma a máme to trochu udělané, zbytek uděláme zítra.

11. července 2009

(Kecka) Ráno budíček, nástup, rojnice, a už přijíždí první rodiče, buchty a melouny se hromadí zatím máme 5 velkých melounů od Pípy které doveze v kolečkách.

Sjíždí se rodiče a další buchty a melouny už teď jich je 13ks. To bude bašta. Všeci papajů buchty a už su docela přeslazení.

Jdeme se projít k vodě kde si povídáme s Kájinou maminkou a Kájou.

Oběd, papáme a je klid. Sekalo se dřevo a dodělávaly se lavičky.

Po obědě je baseball s rodiči. Jsme rozděleni do dvou skupin a hrajeme, někteří tatínci dávají velké houmrany. Baseball trvá asi 2 hodky.

Svačinka a lehárko. Jdeme začít chystat dřevo na saunu. Ogaři stahují dřevo z hory a Ferda s Ladů je přenášejí po vodě na druhou stranu. Já lámu četinu a nosíme šutry. Ogaři začínají kotlit a my jdeme nahoru, kde hrajeme hry s Gabčou jako třeba na muže a ženy, nebo čísla a nebo suprovou a srandovní hru vřeténko, která byla suprová.

Bereme si věci do sauny a jdeme dolů. Jdeme

do sauny a zpíváme písničky a kotlíme. Ještě vymýšláme jméno duchovi který stojí vedle mola a kterého jsme se báli, je tam silueta někoho kdo tam stojí, bude se jmenovat Víťa.

Vlezeme do sauny a zařveme ahoj Víťo. Když vylézáme ze sauny Víťa tam není. Máme motáky a Čeči nám málem uplavala museli jsme ji chytat.

Po sauně jdeme spát a večer máme hlídku. Po hlídce jdeme spát.

12.července 2009

(Kecka) Ráno vztáháme pozdějc a jdeme házet nožama a sekyrama. Po obědě vyrážíme domů. Doufáme že bude pěkné počasí a že už nebude pršet přes tábor.

(Viky) V neděli ráno byl budíček v 7.30. Pak byla snídaně a poté ranní nástup. Po nástupu byly hry. Pak byl oběd. V poledním klidu jsme se byli koupat. Po poledním klidu byla etapovka a base-ball. Po baseballu byla svačina – meloun.

Pak po svačině jsme hráli hry až do večere. Po večeri byl samozřejmě večerní nástup, zdělala se vlajka a šly se hrát hry, po hrách jsme už šli spát.

13.července 2009

(Ferda) Jako vždy ráno byla snídaně a potom kontrola stanů s nástupem.

Po nástupu byl další program dělaní kofoláčků, náušnic a rukodělků.

Šneci mezi tím uvařili oběd a za chvíli byl polední klid.

V poledním klidu jsem nevěděl co se děje. Celý polední klid jsem prospal. Až když mě vzbudili tak byl nástup.

Mates nám oznámil že se pojede Cross coun-

try. Pomalu nás Fialka pouštěla na trať. Jako první stanoviště bylo projet mezi dvěma lany. Jako druhé byly různé otázky. Za třetí bylo nasadit si boxerku a vzít ešus s vodou a převézt ho na druhou stranu dráhy a nevylét vodu. Čtvrté stanoviště byl slaon mezi šutry. Páté stanoviště hod tenisákem do kýble. Poslední stanoviště bylo střílení vzduchovkou do petky. Celá Cross country byla super.

A zase večere, nástup a večerka.

14.července 2009

I tento den řádila „free epidemie“ naplno - žádná příhoda, žádná část táborového programu, žádná hra ani výprava na kolech nestála nikomu za námahu to zaznamenat :-)

15.července 2009

S blížícím se koncem tábora „free epidemie“ stupnovala své účinky - ani tento den nestál nikomu za námahu jej zaznamenat :-)

(Dita) Dneska měly službu Žaby – naposledy. Hlídku nám okořenila pořádná bůřka (viděli jsme skoro aj susedy ve vedlejších stanoch). K ránu to naštěstí přestalo a my mohli zahájit další ubláčený den.

Ke snídani jsme nachystaly chleby s marmeládů. když jsme pouklízely v kuchyni, vyvěsily jsme vlajku.

Po nástupu jsem sa opět přesunula do kuchyně mezitím co ostatní hráli rekordy (družinka si vsadila na 2 členy určitý počet bodů a pak sa plnily různé disciplíny jako lov rybiček a tak).

Následovala hra se smradlavýma ponožkama. Kolem poledne jsme šli na etapoku. museli jsme vykopat dŕu, nažhavit kamení a upéct kuře.

Oběd (zeleninová polévka a kuřecí nudličky + nudle) sa tím pádem zpozdil. Ani jsme nestihly uklidit nádoby a šlo sa zas na ty kuřata. od poroty jsme získali titul nejšťavnatějšího kuřata. Docela jsme nepobrali, že sa to tak dá upéct.

Jak jsme po sobě poklidili, poumývali jsme sebe

v Odře. Po baseballu jsme pojedli chleby + sýrovů pomazánku.

Sliboví si chystali dřevo. jako překvapení nás čekala žranica. Zléti od koly jsme my sliboví odešli každý s nektým vůdcem pokecat o slibu a tak. pak trochu nervozita, koktání a už jsme to měly za sebů (Beruška, Viki, Gabča a já).

Pak proběhla sauna (s Kájů to hodnotíme jako zatým nejlepší), zaspívali jsme si u ohňa a voňavi šli spát.

A tým skončil ten můj „velký den“.

*Budme krajně podezíraví vůči takovým výrokům našich přátel, které jsou nám k prospěchu.
- René Descartes -*

17.července 2009

Tento den byl natolik nezajímavý a nudný, že jej nikdo z tábora nepovažoval za potřebné zaznamenat.

18.července 2009

I předposlední den tábora byl šedý, nezajímavý a bezvýznamný - nikdo z účastníků tábora ŠESTKY jej nepovažoval za potřebné zaznamenat.

*Existují tři druhy přátel: ti, kteří vás mají rádi, ti, jimž jste lhostejní, a ti, kteří vás nenávidí.
-Sebastian Roch Chamfort -*

Poslední den tábora byl tradičně trapný - nikomu nestál za to jej zaznamenat. Ferdův výraz to jen potvrzuje :-)

(Dazul) Šesták, v takové podobě jak jej dostáváš do ruky (kromě povídání o "free epidemii" a tohoto textu, byl připraven k tisku 5 dnů pro návratu z tábora. Do dnešního dne jsem čekal, že se mi účastníci tábora a puťáku pošlou chybějící příspěvky. Nedorazil ani řádek!

Ač jsem se několikrát přinutil nevnučovat se, přesto jsem vrazil několik hodin k přípravě DVD nesetřihaného videozáznamu z tábora (přehledně uspořádat den po dni), vyvěšení všech cca 2000 fotek na web, vyvěšení rozdělaného ŠESTÁKA - tak aby bylo možno poznat, které dny je záhodno lépe zaznamenat. Měl jsem představu, že kterémukoliv účastníkovi puťáku a tábora, který se na fotky nebo video podívá, se vybaví další vzpomínky a jedinečné příhody. Z toho pak dokáže poměrně hravě zaznamenat desítky zajímavostí, které ten den odlišovaly od ostatních táborových dnů.

Byly to marně investované hodiny. Samozřejmě, že jsem měl v záloze i to, že bych se na video a fotky z každého dne, který v ŠESTÁKU chybí, podíval s někým z tábora a podle jeho bezprostředních vzpomínek udělal zápis sám. Stačily by mi na to s přehledem ty hodiny, které jsem marně věnoval přesvědčování o tom, že ŠESTÁK z tábora má smysl. Pokušení bylo velké, ale včas jsem se vzpamatoval. Je přece hloupé a ponižující se neustále vnučovat s tím, co nová šestkařská "free generace" nechce a považuje za černobílý přežitek.

Tolik stručně na vysvětlenou, proč je letošní táborový ŠESTÁK jiný a o poznání chudší.

PLÁN AKCÍ - ZÁŘÍ

4.-6.9.2009 - HUCUL

11.-13.9.2009 - HELP

19.-20.9.2009 - Rodičovské prase

PLÁN AKCÍ - ŘÍJEN

3.10.2009 - VIII. Cross Country

Vážení rodiče, srdečně Vás zveme na tradiční akci,
která se uskuteční od **16:00** u naší klubovny v **Březinách**
19.-20. září 2009

RODIČOVSKÉ PRASE

Fialka - Lada Kutějová, vůdkyně ŠESTKY
Prosím, do středy **16.9.2009** dejte vědět zda přijдете
(mobil: 731 519 452, e-mail: laduska@seznam.cz)

oldskauti.cz
3. října 2009
VIII. Cross Country

start 3. října 2009 v 9:00 od Tabulí
ve Velkých Karlovicích.
Jízda smíšených dvojic (trojic)
na horských kolech - cca 55km.
Min. věk 15 let, přihlášky
(i telefonicky) do 1.10.2009.
Informace: Pavel Drábek 737 249 211,
drabek@lachim.cz

Na ŠESTÁKU č.108 se podíleli:

Miloslav Nevrlý (úryvky z jeho knih Nejkrásnější sbírka a Chvály Zadní země),
Ferda, Fialka, Dazul, Beruška, Denis, Kája, Crazy, Kika, Čikita, Kecka, Viky a Dita.

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na www.sestka.eu (sekce ČASOPISY).